

šupin. Mohli bychom předstírat, že jsme Eragon a Safira. Nebyla by to zábava?

Murtagh si odfrkl a položil Zar'roc na skvrnu suché trávy. Překvapilo ho, když zjistil, že Trn má břitký smysl pro humor. Nebylo to hned patrné, když si vytvořili vzájemné pouto, zčásti kvůli Trnově mládí a zčásti kvůli... jiným okolnostem.

Murtagh se na okamžik zachmuřil.

Ne? No dobře, kdyby sis to rozmyslel...

„Budeš první, kdo se to dozví.“

Hmm. Trn štouchl špičkou čenichu do meče. Byl bych radši, kdyby sis vzal svůj tesák. Svůj dráp. Svoji nabroušenou pohromu.

Murtagh věděl, že je Trn nervózní. Vždycky se ho zmocňoval neklid, když Murtagh odcházel, byť třeba jen nakrátko. „Neboj se. Budu v pořádku.“

Drakovi vystoupal z rozevřených nozder obláček světlého dýmu. *Nevěřím tomu podvrátákovi se žraločí tlamou.*

„Já nevěřím nikomu. Kromě tebe.“

A jí.

Murtagh se právě natahoval pro jednu ze sedlových brašen, které visely Trnovi na boku, ale teď zaváhal. Před očima se mu vynořily Nasuadiny mandlové oči. Lícni kosti. Zuby. Jednotlivé části a střípky, které se však nespojovaly do celku. Následovala vzpomínka na její vůni doprovázená touhou a smutkem nad bolestnou nepřítomností toho, co mohlo být, ale nyní bylo ztraceno.

„Ano.“ Trnovi by lhát nemohl, ani kdyby chtěl. Na to byli příliš těsně propojeni.

Drak byl natolik laskavý, aby vrátil rozhovor na bezpečnější půdu. *Myslíš, že Sarros vyčenichal něco zajímavého?*

„Bylo by lepší, kdyby ne.“ Murtagh vylovil z brašny klubko hnědého provázku.

Ale co když ano? Poletíme k bouři, nebo od ní?

Murtaghovi zahrál na rtech tenký úsměv. „Záleží na divokosti té bouře.“

Ta nemusí být zjevná. Vítr může klamat.

Murtagh odměřil kus provázku. „V takovém případě budeme pokračovat v čenichání, dokud se to nevyjeví.“

Hm. Hlavně abychom ještě v případě potřeby mohli změnit směr.

„Doufejme.“

Trnovo bližší oko – připomínající hluboce zasazený rubín, jenž plánil divokým vnitřním ohněm – zůstávalo upřené na Murtagha, který odřezával provázek a přivazoval jím křížovou záštitu Zar'rocu k opasku a pochvě, aby šarlatový meč nemohl vyklouznout. Pak uložil Zar'roc do sedlové brašny, kde bude v bezpečí a schovaný, a znovu se postavil před Trna.

„Vrátím se před úsvitem.“

Drak se přikrčil na zadních nohách, jako kdyby se připravoval, že ho někdo udeří. Zahnutými drápy hnětl zemi, jako když si kočka upravuje deku, a mezi prsty mu s explozivní silou pukaly kamínky. Z hrudi se mu ozval tichý hukot, téměř zakvílení.

Murtagh mu položil dlaň na drsné čelo a pokusil se do něj vtisknout klid a sebedůvěru. Z hlubin Trnovy mysli k němu doléhaly temné akordy tísně.

„Budou v pořádku.“

Kdybys mě potřeboval...

„Budeš tady. Já vím.“

Trn sklonil krk a drápy mu znehybněly. Murtagh z něj vnímal pevné – byť křehké – odhodlání.

Navzájem si rozuměli.

„Buď opatrný. Dávej pozor pro případ, kdyby se k tobě někdo chtěl připlížit.“

Ze středu Trnovy hrudi vyšlo další zahučení, jež rozechvívalo kosti.

Pak si Murtagh přetáhl kápi pláště přes hlavu a vykročil ze svahu. Hledal si cestičku mezi osamělými kameny a trsy pichlavých keříků.

Ještě jednou se ohlédl a uviděl Trna, stále přikrčeného na vrcholu hřebene, jak ho sleduje přivřenýma očima.

